

УКРАЇНСЬКИЙ ВОЯК ЗАКЛИКАЄ
ДРУЗІВ ДО СПРОТИВУ

Нью Йорк. — Молодий совєтський воєнний, 19-річний українець Тарас Деревляний, частина якого стасіонує в Афганістані і який в липні минулого року дезертирував із совєтської армії, яка, на його думку, веде «брудну війну», дуже часто проти цивільного населення, закликає своїх друзів в армії до спротиву.

У відкритому листі, який тепер масово поширюється не тільки в Афганістані, але також в багатьох інших країнах світу, Т. Деревляний називає совєтську поведінку «жорстокою» і каже, що воєнки, які не погоджуються з цією політикою і тактикою, повинні відмовлятися від участі в цьому брудному війні. «Пам'ятайте, — говорить Деревляний у листі, — що ви повинні обогорити свою батьківщину, своїх людей і родини, а не бути зрадцями винищення в тиску інших народів».

Лист-звернення совєтського воєнка знаходиться в руках Дому Свободи, правозахисної організації, головне бюро якої знаходиться в Нью Йорку, а головним редактором в тих спеціальних справах, головують у справах допомоги молодим совєтським воєнкам, які дезертирували з армії і бажають перейти на постійне життя до інших демократичних країн, є Людмила Горн, яка має в цій ділянці велику заправу.

Л. Горн заявила кореспондентам, що лист Деревляного є надзвичайно ефективним тому, що він охоплює цілий аспект совєтської «брудної» і жорстокої війни в Афганістані, включає в собі чуттєві моменти і тому його напевно будуть зручно використовувати повстанські відділи які вже навчилися цінити молодих втікачів з армії, особливо коли вони не погоджуються із своїм власним командуванням щодо тактики стосовно армійськими частинами не тільки проти партизанів, але також проти цивільного населення. Копію перекладу листа згаданого воєнка можна отримати у перекладах на англійську мову в Домі Свободи. Л. Горн підкреслила, що вона особисто не зустрічалася з Деревляним, але вела з ним кореспонденцію приблизно від жовтня 1987 року.

Т. Деревляний народився в Яворові, біля Львова, в Західній Україні. Будучи недалеко біля Кабулю і обслуговуючи дорогу Ялялябад він втік в гори, де він зустрів партизанську частину, здався в полон і якийсь час воював разом з ними.

Л. Горн вже кілька разів їздила до Пакистану, а звідти до Афганістану, переводила інтерв'ю з багатьма втікачами з армії, перевозила їхні листи і магнітофонні стрічки, старалася отримати для бажаючих право азилу в ЗСА і Канаді. Досі п'ять таких втікачів отримали право перебування в ЗСА, п'ять у Канаді, два у Швейцарії і один у Західній Німеччині.

Тепер вона старатиметься отримати дозвіл для чергових 18-ох втікачів, включно з Т. Деревляним.

М. Руденко відвідав ЦЕНТР ПРАВОСЛАВ'Я

С. Бавдид Брук, Н. Дж. — У неділю, 31-го січня ц.р., Микола Руденко відвідав центр українського православ'я, який міститься тут. Він був присутній на відправі Св. Литургії, після якої Владика-Митрополит Мстислав привітав дорогого гостя від вірних Церкви та побажав йому щасливого і творчого життя на вірній землі, а хор доповнив це побажання відспіванням многолествія.

В той сам час його дружина Раїса була разом з Н. Світличною на дотичній, щоб зустріти і завітати Лідією Рубан та її сином Марком.

Після церковної відправи Владика попросив гостя оглянути цвинтар церковної пам'ятки та схилити голову перед могилами спочиваючих на тому цвинтарі, а після цього Владика і гість оглянули Дім Української Культури УПЦеркви в ЗСА та бібліотеку цього дому.

Перші відвідини М. Руденка Осередку Ап. Андрія Первозваного закінчено «полтавським обідом», після якого відбулася зворушлива розмова. Згадувалося гіркий і радісний події минулого, шукалося в сучасному поштовху для дальшого крокування до кращого майбутнього.

В той сам час його дружина Раїса була разом з Н. Світличною на дотичній, щоб зустріти і завітати Лідією Рубан та її сином Марком.

Після церковної відправи Владика попросив гостя оглянути цвинтар церковної пам'ятки та схилити голову перед могилами спочиваючих на тому цвинтарі, а після цього Владика і гість оглянули Дім Української Культури УПЦеркви в ЗСА та бібліотеку цього дому.

Перші відвідини М. Руденка Осередку Ап. Андрія Первозваного закінчено «полтавським обідом», після якого відбулася зворушлива розмова. Згадувалося гіркий і радісний події минулого, шукалося в сучасному поштовху для дальшого крокування до кращого майбутнього.

В той сам час його дружина Раїса була разом з Н. Світличною на дотичній, щоб зустріти і завітати Лідією Рубан та її сином Марком.

Після церковної відправи Владика попросив гостя оглянути цвинтар церковної пам'ятки та схилити голову перед могилами спочиваючих на тому цвинтарі, а після цього Владика і гість оглянули Дім Української Культури УПЦеркви в ЗСА та бібліотеку цього дому.

Перші відвідини М. Руденка Осередку Ап. Андрія Первозваного закінчено «полтавським обідом», після якого відбулася зворушлива розмова. Згадувалося гіркий і радісний події минулого, шукалося в сучасному поштовху для дальшого крокування до кращого майбутнього.

В той сам час його дружина Раїса була разом з Н. Світличною на дотичній, щоб зустріти і завітати Лідією Рубан та її сином Марком.

Я. ТАННЕНБАВМА НЕ БУДУТЬ
СУДИТИ ЗА ВОЄННІ ЗЛОЧИНИ

Нью Йорк. — Відомий почитний щоденник «Нью Йорк Таймс» з п'ятниці, 5-го лютого помістив статтю свого кореспондента Роберта МакФеддена про рішення Департаменту юстиції в справі обвинуваченого жидівського адвоката Якова Танненбаума в воєнних злочинах. У своєму звітному листі МакФедден пише, що Якова Танненбаума Бюро спеціальних інвестицій (ОСІ) обвинуватило в жорстоких під час Другої світової війни в концентраційних таборах, де він виконував службу «капо» як за негальний приїзд до Америки.

Я. Танненбаум — жид польського походження зріє свого американського громадянства перед федеральним судом в Брукліні у четвер, 4-го лютого ц.р., та признає, що він брутально побивав жидів-в'язнів у нацистському таборі, навіть у відсутності німецьких сторожів, як також і до того, що він збрехав та зазігав свою минульшину коли в 1949 році старався проїхати до Америки. Однак згідно з домовленням з Департаментом справедливості Я. Танненбаум, 77-літній мешканець Брукліну, не буде депортований з Америки тому, що лікарі з обох сторін погодилися, що його вік і занепадане здоров'я спричиняють життєво розривну ситуацію. Крім Танненбаума ще тільки три інші жиди були обвинувачені урядом ЗСА у воєнних злочинах ще в 1950-их роках, але нікого з них не депортовано.

Після того, як суддя федерального суду Лео Глессер підписав наказ про відбрання Я. Танненбаумові громадянства, директор ОСІ Ніл Шер сказав: «Широко говорять, це було справедливе рішення в цій справі». Адвокат Я. Танненбаума теж заявив, що це було дуже справедливе рішення бо «в іншому випадку це міг бути жахливий суд-розправа, в якому жид мусів би свідчити проти жидів, і в дійсності ніхто з них не хоче собі того пригадувати». А скептичний директор Світового жидівського конгресу Алан Стайнберг сказав, що «Департамент справедливості повинен бути строгим, але справедливим, і засуд був примірний у відповідній формі».

Продовжуючи своє звідомлення МакФедден каже, що ця справа викликала сильну реакцію серед жидівської громади, на тлі якої виникли питання: чому жид співпрацював з нацистами, чи переслідуючим може бути переслідувачем і як такі питання можуть бути висвітлені 40 років після фактичних подій? Пишеться й про те, що деякі серед жидів оправдують такі дії для самооборони власного життя, інші говорять про різницю співпраці з примусу чи добровільного загошення, однак ніхто не застановляється над тим якого покарання вимагає ця сама жидівська громада від проступків такого самого злочини тільки не жидів? Однак говориться про те, яким порядком громадянином Америки впродовж 40 років буд Танненбаум та яким прикладним членом своєї синагоги, що він єдиний врятувався з цілої родини і т.д.

На закінчення сказано, що Я. Танненбаум признаєся до всіх закидів, які проти нього на підставі свідчень очевидців, що живуть в Америці та Ізраїлі, видвинуло ОСІ.

Після того, як суддя федерального суду Лео Глессер підписав наказ про відбрання Я. Танненбаумові громадянства, директор ОСІ Ніл Шер сказав: «Широко говорять, це було справедливе рішення в цій справі». Адвокат Я. Танненбаума теж заявив, що це було дуже справедливе рішення бо «в іншому випадку це міг бути жахливий суд-розправа, в якому жид мусів би свідчити проти жидів, і в дійсності ніхто з них не хоче собі того пригадувати». А скептичний директор Світового жидівського конгресу Алан Стайнберг сказав, що «Департамент справедливості повинен бути строгим, але справедливим, і засуд був примірний у відповідній формі».

Продовжуючи своє звідомлення МакФедден каже, що ця справа викликала сильну реакцію серед жидівської громади, на тлі якої виникли питання: чому жид співпрацював з нацистами, чи переслідуючим може бути переслідувачем і як такі питання можуть бути висвітлені 40 років після фактичних подій? Пишеться й про те, що деякі серед жидів оправдують такі дії для самооборони власного життя, інші говорять про різницю співпраці з примусу чи добровільного загошення, однак ніхто не застановляється над тим якого покарання вимагає ця сама жидівська громада від проступків такого самого злочини тільки не жидів? Однак говориться про те, яким порядком громадянином Америки впродовж 40 років буд Танненбаум та яким прикладним членом своєї синагоги, що він єдиний врятувався з цілої родини і т.д.

На закінчення сказано, що Я. Танненбаум признаєся до всіх закидів, які проти нього на підставі свідчень очевидців, що живуть в Америці та Ізраїлі, видвинуло ОСІ.

Після того, як суддя федерального суду Лео Глессер підписав наказ про відбрання Я. Танненбаумові громадянства, директор ОСІ Ніл Шер сказав: «Широко говорять, це було справедливе рішення в цій справі». Адвокат Я. Танненбаума теж заявив, що це було дуже справедливе рішення бо «в іншому випадку це міг бути жахливий суд-розправа, в якому жид мусів би свідчити проти жидів, і в дійсності ніхто з них не хоче собі того пригадувати». А скептичний директор Світового жидівського конгресу Алан Стайнберг сказав, що «Департамент справедливості повинен бути строгим, але справедливим, і засуд був примірний у відповідній формі».

Продовжуючи своє звідомлення МакФедден каже, що ця справа викликала сильну реакцію серед жидівської громади, на тлі якої виникли питання: чому жид співпрацював з нацистами, чи переслідуючим може бути переслідувачем і як такі питання можуть бути висвітлені 40 років після фактичних подій? Пишеться й про те, що деякі серед жидів оправдують такі дії для самооборони власного життя, інші говорять про різницю співпраці з примусу чи добровільного загошення, однак ніхто не застановляється над тим якого покарання вимагає ця сама жидівська громада від проступків такого самого злочини тільки не жидів? Однак говориться про те, яким порядком громадянином Америки впродовж 40 років буд Танненбаум та яким прикладним членом своєї синагоги, що він єдиний врятувався з цілої родини і т.д.

На закінчення сказано, що Я. Танненбаум признаєся до всіх закидів, які проти нього на підставі свідчень очевидців, що живуть в Америці та Ізраїлі, видвинуло ОСІ.

Після того, як суддя федерального суду Лео Глессер підписав наказ про відбрання Я. Танненбаумові громадянства, директор ОСІ Ніл Шер сказав: «Широко говорять, це було справедливе рішення в цій справі». Адвокат Я. Танненбаума теж заявив, що це було дуже справедливе рішення бо «в іншому випадку це міг бути жахливий суд-розправа, в якому жид мусів би свідчити проти жидів, і в дійсності ніхто з них не хоче собі того пригадувати». А скептичний директор Світового жидівського конгресу Алан Стайнберг сказав, що «Департамент справедливості повинен бути строгим, але справедливим, і засуд був примірний у відповідній формі».

Продовжуючи своє звідомлення МакФедден каже, що ця справа викликала сильну реакцію серед жидівської громади, на тлі якої виникли питання: чому жид співпрацював з нацистами, чи переслідуючим може бути переслідувачем і як такі питання можуть бути висвітлені 40 років після фактичних подій? Пишеться й про те, що деякі серед жидів оправдують такі дії для самооборони власного життя, інші говорять про різницю співпраці з примусу чи добровільного загошення, однак ніхто не застановляється над тим якого покарання вимагає ця сама жидівська громада від проступків такого самого злочини тільки не жидів? Однак говориться про те, яким порядком громадянином Америки впродовж 40 років буд Танненбаум та яким прикладним членом своєї синагоги, що він єдиний врятувався з цілої родини і т.д.

На закінчення сказано, що Я. Танненбаум признаєся до всіх закидів, які проти нього на підставі свідчень очевидців, що живуть в Америці та Ізраїлі, видвинуло ОСІ.

Після того, як суддя федерального суду Лео Глессер підписав наказ про відбрання Я. Танненбаумові громадянства, директор ОСІ Ніл Шер сказав: «Широко говорять, це було справедливе рішення в цій справі». Адвокат Я. Танненбаума теж заявив, що це було дуже справедливе рішення бо «в іншому випадку це міг бути жахливий суд-розправа, в якому жид мусів би свідчити проти жидів, і в дійсності ніхто з них не хоче собі того пригадувати». А скептичний директор Світового жидівського конгресу Алан Стайнберг сказав, що «Департамент справедливості повинен бути строгим, але справедливим, і засуд був примірний у відповідній формі».

Продовжуючи своє звідомлення МакФедден каже, що ця справа викликала сильну реакцію серед жидівської громади, на тлі якої виникли питання: чому жид співпрацював з нацистами, чи переслідуючим може бути переслідувачем і як такі питання можуть бути висвітлені 40 років після фактичних подій? Пишеться й про те, що деякі серед жидів оправдують такі дії для самооборони власного життя, інші говорять про різницю співпраці з примусу чи добровільного загошення, однак ніхто не застановляється над тим якого покарання вимагає ця сама жидівська громада від проступків такого самого злочини тільки не жидів? Однак говориться про те, яким порядком громадянином Америки впродовж 40 років буд Танненбаум та яким прикладним членом своєї синагоги, що він єдиний врятувався з цілої родини і т.д.

На закінчення сказано, що Я. Танненбаум признаєся до всіх закидів, які проти нього на підставі свідчень очевидців, що живуть в Америці та Ізраїлі, видвинуло ОСІ.

Після того, як суддя федерального суду Лео Глессер підписав наказ про відбрання Я. Танненбаумові громадянства, директор ОСІ Ніл Шер сказав: «Широко говорять, це було справедливе рішення в цій справі». Адвокат Я. Танненбаума теж заявив, що це було дуже справедливе рішення бо «в іншому випадку це міг бути жахливий суд-розправа, в якому жид мусів би свідчити проти жидів, і в дійсності ніхто з них не хоче собі того пригадувати». А скептичний директор Світового жидівського конгресу Алан Стайнберг сказав, що «Департамент справедливості повинен бути строгим, але справедливим, і засуд був примірний у відповідній формі».

Продовжуючи своє звідомлення МакФедден каже, що ця справа викликала сильну реакцію серед жидівської громади, на тлі якої виникли питання: чому жид співпрацював з нацистами, чи переслідуючим може бути переслідувачем і як такі питання можуть бути висвітлені 40 років після фактичних подій? Пишеться й про те, що деякі серед жидів оправдують такі дії для самооборони власного життя, інші говорять про різницю співпраці з примусу чи добровільного загошення, однак ніхто не застановляється над тим якого покарання вимагає ця сама жидівська громада від проступків такого самого злочини тільки не жидів? Однак говориться про те, яким порядком громадянином Америки впродовж 40 років буд Танненбаум та яким прикладним членом своєї синагоги, що він єдиний врятувався з цілої родини і т.д.

В СССР НЕ СУДИТИМУТЬ
ГРОМАДЯН НА ПІДСТАВІ
АНОНІМНИХ ДОНОСІВ

Москва. — Після десятиріч трагічної практики обвинувачення і ставлення під суд громадян на підставі звичайного, дуже часто анонімного доносу, совєтське керівництво за владування Михайла Горбачова почало вводити повільно деякі корисні зміни в цьому відношенні. Наприклад, Рада Міністрів і зокрема міністерство внутрішніх справ, якому підлягає також міліція, заборонило міліції (про працівників державної служби безпеки КГБ нічого у повідомленні не говориться), вести слідство проти совєтських громадян тільки на підставі анонімних доносів.

Газета «Правда», орган Центрального Комітету КПСС, надрукувала у числі 14-го лютого «указ» Президії Верховної Ради СРСР, який забороняє «жорстоко» практику. Зарядження входить в силу від 1-го лютого.

В майбутньому всякий донос, чи скарга до прокуратури чи на міліцію мусить вилунувати на письмі, підписана оscarжуючим, з його домашньою адресою і місцем праці. Кожне донесення не оформлене належним чином, мусить бути закваліфіковане, як анонімне і його не повинні розглядати жодні державні органи.

Якщо совєтські керівники починаючи із самої гори, тобто від Політбюро, Центрального Комітету КПСС, Ради Міністрів і Верховної Ради, і кінчаючи на сільському відділі міліції, будуть хоч частинно дотримуватися цього декрету, — кажуть західні політичні спостерігачі, — то це буде поважним кроком вперед на відтинку прав людини і пошанування гідності совєтських громадян.

Як відомо, через анонімні докази, або примхи совєтських органів безпеки, мільйони осіб переходили тюртури в каземати НКВД, а тепер КГБ, були безправно засуджені на довірчій ув'язненні, гинули тисячами в концтаборах, а останньо мучилися у так званих психіатричних заведеннях з яких рідко хто виходив на волю, або виходив зі зломаним здоров'ям.

Постанова, про яку пише газета «Правда», дає також в руки обвинувачених, а зокрема їхніх оборонців, міцну зброю, яку вони можуть використовувати вже з першого дня арешту, якщо такий наступити на підставі неадекватного міліційного доносу. Досі органи міліції діяли за принципом, «де є дим, там мусить бути вогонь», тепер, пишуть західні кореспонденти, вони мусять доказати, що обвинувачений є винним, замість того, щоб він доказував свою невинність. Один москвич, який не бажав бути названий, у західній пресі, заявив кореспонденту газети «Лос Анджелес Таймс», «тепер я все маю можливість домогатися, щоб прокуратура чи міліція показали мені, хто зробив донос, або відмовитись від участі в слідстві».

Деякі зміни, введені в життя генеральним секретарем ЦК КПСС М. Горбачовим почасти починають набирати сили і закону проявляються на практиці, кажуть спостерігачі. Навіть редактори гумористичних журналів кажуть, що вони відтепер не читатимуть надісланих до редакції невідомих доносів. Гумористичний журнал «Крокодил» лише в останньому числі, що редактор наказав спалити 138 анонімом на доказ започаткування нової політики.

У СВІТІ

ОСТРІВНА ДЕРЖАВА Науру з населенням 8,400 осіб, встановила дипломатичні зв'язки із Совєтським Союзом. Територія Науру розположена на Тихому океані на південь від Екватору. Після війни острів знаходився під адміністрацією Великобританії, Австралії і Нової Зеландії, а в 1968 році отримав незалежне управління і проголосив себе державою. Президент цієї острівної республіки Гаммер де Робарт заявив, що Науру веде строгий нейтральний політику у відношенні до всіх держав світу, навіть з тими з політичною системою яких «ми не погоджуємося», — заявив тамтешній президент. Москва вже від кількох років обіцяє допомогу для острова, але, як кажуть спостерігачі, досі така допомога залишилась тільки обіцяною.

В КАРАЧІ, ПАКІСТАН, знову розпочалися міжплеменні задури, у виступі яких загинуло в кінці минулого тижня 12 осіб, а понад 100 були поранені. Згідно з інформаційними урядових чинників, а головною поліції і війська, бої на вулицях Карачі тривали повних два дні і тільки інтервенція військових частин спричинила до тимчасового перемир'я. Найбільш небезпечним є проіндійські племена, які у своїй натурі є неспівними у відношенні до інших племен. Вони палять автомобілі на вулицях міста, грабують підприємства, вбивають кожного зброєю, або ножами, хто їм супротивляється.

АВСТРАЛІЯ РОЗПОЧАЛА процес виявлення і поставлення перед суд колишніх воєнних злочинців з часів Другої світової війни, яких, як пише тамтешня і американська, зокрема ліберальна і комуністична преса, нараховують більше як 200 колишніх емігрантів, які вже давно отримали австралійське громадянство. Їх діла перевіряє спеціальна урядова комісія, яку очолює Роберт Грінвуд. Він під час розмови з кореспондентом, «Нью Йорк Таймс» не назвав ані одного імені і підкреслив, що Австралія не збирається жадного колишнього емігранта депортувати до інших країн, як це практикує Департамент справедливості ЗСА, а радше судити винних згідно з австралійськими законами і вони відбуватимуть покарання, якщо їм буде доказана вина. Очевидно, комуністично-соціалістичні «ягелю міру», Югославія, Мадярска й інші сателітні комуністичні країни обіцяли надіслати Австралії «документи», а навіть свідків на заповіджені процеси. Довгі роки Австралія вважала цю справу закритою і тільки на вимогу жидівських організацій і Москви теперішній соціалістичний уряд змінив свою постанову до цієї справи.

УРЯД ЗСА ДОМАГАТИМЕТЬСЯ від Іраку компенсації для родин загинувших воєнків під час помилкового обстрілу іракськими літаками американського корабля «Старк». У виступі бомбардування корабля загинуло 17-го травня 1986 року 37 воєнків. Президент Іраку Саддам Гусейн виступив тоді співчуття родинам загиблих воєнків. Після кількомісячного слідства Державний департамент і Пентагон прийшли до переконання, що обстріл не був припадком, бо іракські літаки слідували від довшого часу за рухами американських кораблів у Перській затоці. Тому, на думку згаданих Департаментів, родини воєнків повинні отримати відшкодування від Іраку. Ірак поки що не дав відповідей в цій справі.

Р. ДОЛ І Р. ГЕГГАРДТ ВІЙШЛИ
ПЕРЕМОЖЦЯМИ В АЙОВІ

Де Мойнс, Айова. — Сенатор Роберт Дол з Республіканської партії і Річард А. Геггардт з Демократичної, здобули перемогу в Айові, першому стейтовому кокусі, який, як відомо, відбувся у понеділок, 8-го лютого ц.р. В загальному сен. Р. Дол здобув 40,471 голосів (37 відсотків), П. Робертсон 26,645 голосів (25 відсотків), віцепрезидент Джордж Буш 20,112 голосів (19 відсотків), конгресмен Джек Кемп 12,038 голосів (11 відсотків) й інші значно менше.

У демократичному таборі Річард А. Геггардт отримав 19,043 голосів (28 відсотків), сен. Пол Саймон 16,407 голосів (24 відсотків), губернатор Майкл Дукакіс 14,190 голосів (21 відсотків) й інші значно менше.

Геггардт, який після реїгнації і любовного скандалу знову повернувся в демократичний табір претендентів на президентство ЗСА, отримав дещо більше як один відсоток голосів в Айові і, згідно з оцінкою політичних спостерігачів, це дуже поганий «старт», якщо йдеться про контрольний кандидат. Покищо не відомо чи Г. Геггардт, сенатор з Ілліной, П. Саймон і губернатор з Массачусетс, М. Дукакіс, Черговий кокус відбудеться в Нью Гемпширі, згідно з оцінкою співістві передвборної кампанії і політичних спостерігачів, тут же буде дещо більше видно хто виступить перед у кампанії крайового засягу.

М. Горбачов обіцяє 15-го травня почати виведення війська з Афганістану

Москва. — Як повідомило пресове агентство ТАСС, у понеділок, 8-го лютого, генеральний секретар ЦК КПСС Михайл Горбачов виступив в загальному виступі вперше вказується точна дата початку виведення совєтських військ з Афганістану.

«Бажаючи надати підтримку якнайшоршому і успішному завершенню Женевських переговорів між Пакистаном і Афганістаном, — заявив М. Горбачов, — уряди СРСР і Народної Республіки Афганістан прийшли до погодження про встановлення 15-го травня цього року датою початку виведення обмеженого контингенту совєтських військ. Виведення військ повинно бути завершене протягом 10 місяців».

За словами М. Горбачова дата початку виведення військ була встановлена на підставі того, що женевська домовленість буде досягнута не пізніше 15-го березня. На випадок, якщо афгансько-пакистанська угода буде підписана раніше, то і раніше почнется виведення совєтських військ.

Совєтський уряд і режим Наджібулли домовилися, що вже на першому етапі в СССР буде відправлений значний контингент військовослужбовців.

В Румунії далі порушують права людини

Прага. — До Чехо-Словацької після закінчення візиту в Румунії прибув заступник державного секретаря Зєднаних Стейтів Америки Джон Вайтгед. Чехо-Словацька є останньою зупинкою Дж. Вайтгеда у його поїздки по країнах Східної Європи, під час якої він відвідав уже Польщу, Болгарію і Румунію.

Після приїзду в Чехо-Словацьку Вайтгед розповів, що в ході своєї візиту в Румунію він зрозумів, що лідер країни Ніколае Чаушеску не має бажання говорити про права людини. «Я був розчарований, що мені не вдалося довести до відома президента Чаушеску, наскільки важливе значення в моїй країні надають правам людини і дотриманню особистих свобод», — сказав Вайтгед в амбасаді ЗСА перед відльотом з Бухаресту.

Вайтгед сказав, що під час своєї майже тригодинної розмови з Чаушеску він ясно бачив, що румунський лідер більше сприймає будь-яке нагадування про права людини. Це тим більше неприємно, підкреслив американський дипломат, що лідери інших східноєвропейських країн значно конструктивніше підходили до цих справ.

Навіть під час свого недавнього перебування в Румунії Дж. Вайтгед міг ще раз переконатися, що в країні грубо порушують права людини. Наприклад, він зустрівся в Румунії з директором Інституту розроблення ООН Лівію Ботою, якому уряд протягом двох років не дозволяв виїхати в Швейцарію, і він не міг зайняти свій пост у Женеві.

Багатьом румунським громадянам, запрошеним на прийняття в резиденцію

Вайтгед сказав, що під час своєї майже тригодинної розмови з Чаушеску він ясно бачив, що румунський лідер більше сприймає будь-яке нагадування про права людини. Це тим більше неприємно, підкреслив американський дипломат, що лідери інших східноєвропейських країн значно конструктивніше підходили до цих справ.

но-моральну і фінансову, чи зійде з політичної сцени другий раз.

Для республіканців, а головне для віцепрезидента Дж. Буша й інших, чималою перешкодою буде П. Робертсон, прізвище якого, як показують крайові опити, почало появлятися на сторінках великої преси, телевізії й інших засобів масової інформації, як одного з потенційних кандидатів на номінацію. Він одиникий із республіканців стоїть твердо на консервативних позиціях, хоч в загальному виборі не мають до нього великого довіря, як до політика, і стратега та лідера великої надпруги, якою без сумніву являються Зєднані Стейти Америки.

Серед демократичних кандидатів передове місце здобуває не Г. Гарт, колишній сенатор з Колорадо, а радше поміркований Р.А. Геггардт, енергійний політик, сенатор з Ілліной, П. Саймон і губернатор з Массачусетс, М. Дукакіс.

Черговий кокус відбудеться в Нью Гемпширі, з

СВОБОДА

FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200
Subscription 1 year — \$40.00 6 months — \$22.00 3 months — \$12.00
UNA members 1 year — \$15.00 Change of address — \$1.00 Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster Send address changes to
Svoboda 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.
Передплата на рік \$40.00, на півроку — \$22.00, на 3 місяці — \$12.00.
Для членів UNA \$15.00 річно. За кожно зміну адреси — \$1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Афганістан — програ советської імперії

Афганістан — це країна, яка положена на південному Сході Советського Союзу, за своїм східним кордоном має за сусіда вже азійський Пакистан. 15 мільйонів населення на просторі приблизно величини стейту Техас, за віровизнанням майже однорідна мусульманська країна. У грудні 1979 року Советський Союз вмаршував туди стотисячною армією, арештував і розстріляв комуністичного, але для Москви „непевного“ президента Гафізулла Аміна і настановив новий авторитарний режим під диктаторською президентурою Бабрака Кармала. Від того часу минуло вісім років. І продовжує вже восьми років кривавиться Афганістан у хороброму, подиву гідному збройному спротиві советській окупації. Мільйон населення Афганістану втекло до сусіднього Пакистану, який став прибіщем, тереном військового вишколу і випадною базою афганців, що борються проти советських заїманців. Фахівці твердять, що СССР втратив уже в Афганістані грубо поверх 100,000 воєнних убитими і сотні тисяч раненими. В советських газетах про ці втрати не пишеться, але все населення в СССР знає про ту пелютку, яку у своєму імперіалістичному поході кремлівські володарі заклали собі на шию. Командування збройних сил СССР щораз відкидає з Афганістану здеморалізовані і панічним страхом перейняті частини (советські воєнки продають афганським партизанам свою зброю за гашиш) і заступають їх новими, здебільша українськими та балтійськими. І ті воєнки, яких висилають до Афганістану, перед від'їздом прощаються з рідною, знаючи, що йдуть на смерть, або каліцтво. Михайл Горбачов — читаємо в „Рідерс Дайджесті“ — дав советським генералам рік часу, щоб завести в Афганістані мир і спокій. Уже кілька місяців від цього речення минуло. Недавно здив до столиці Афганістану советський міністер закордонних справ Едуард Шевєрнадзе і виголосив почерез тамозню радіостанцію промову, яка наполовину була призначена для ворожих окупантів афганців і демократичного Заходу, друга частина — для московського Політбюро. Мовляв, Советський Союз готов відкликати свої війська і афганський нарід має право вибрати собі режим, який йому до вподоби. „Але“ було би добре, як би „братній“ афганський нарід залишився вірним союзником СССР з режимом „робітників і селян“.

Проте афганці не мають ніякого сумніву щодо дійсного характеру советського режиму і метод поширювання його „сфери впливів“. З советських літаків та гелікоптерів вистрілювано всіх кого попола і зрівнювано з землею цілі села і містечка. Советські літаки перестали бути пострахом партизанів, коли Америка доставила їм протилетунські ракети типу „Стінджера“, які збили вже десятки советських літаків і гелікоптерів. Афганські партизани вже такі вишколені, численні і відважні, що советські військові з'єднання зважаються маршувати шляхами Афганістану тільки вдень, вночі вони перебувають у касарнях, перетворених у форти.

У „Рідерс Дайджесті“ за лютий ц. р. є докладний опис однієї офенсивної операції афганських партизанів під командуванням обожуваного ними генерала Рагіма Вардака. У висліді цієї операції з початком липня ц. р. совети втратили дев'ять гелікоптерів, вісім бойових джетів, 34 панцерні вози і танки, і кругло 600 воєнків, зруйновано теж одну електростанцію. Пригадується, що коли тільки совети окупували Афганістан, президент Джіммі Картер на знак протесту припинив продаж збіжжя Советському Союзові і проголосив бойкот Олімпіади у Москві. Голова Міжнародного олімпійського Комітету, англійський лорд, обурився і пропагував активну участь в оції Олімпіаді. Цікаво, як він тепер почувается, коли окупація Афганістану коштує обох сторонам буквально сотні тисяч вбитих і поранених військовиків і цивільних людей. Афганістан виявив всьому світові, що збройна потуга СССР не страшна, коли зустрічає рішучий спротив. І вона не була би страшна у роках 1917-20 в Україні, як би полки молодшої Армії УНР замість проголошення „неутраляльності“, почавши від бунту Пятакова у Києві, мали психіку афганських муджагедінів. У нас були також герої, які під Крутами, Базаром, у першому поході, але, на вершівці були прихильники „народної міліції“, а не армії, і була на низах припрана століттями неволя — свідомість, що волю треба здобути жертвами крові.

Першого грудня минулого року державний секретар Дейвід Кромбі, який є рівночасно міністром у справах багатокультурності, вніс проєкт закону про багатокультурність у парламент. Якщо цей проєкт буде одобрений канадським парламентом, він гарантуватиме всім канадцам, не дивлячись на їх походження, конструктивну свободу зберігати і розвивати їхні культурні надбання і традиції ділитися ними з іншими громадянами Канади.

Понад 16 років минуло від часу, коли багатокультурність офіційно прокламувала політика канадського уряду на чолі з тодішнім прем'єр-міністром Канади П'єром Трудо. Всі спроби тодішніх прихильників політики багатокультурності прийняти її в формі державного закону не мали жодного успіху, можливо тому, що прем'єр Трудо, після кількох років існування цієї політики, втратив до неї зацікавлення і толерував її лише з огляду на політичний опортунізм, щоб не втратити так званих етнічних голосів під час федеральних виборів.

Під час короткотривалого урядування прем'єра міністра Джо Кларка (дев'ять місяців в 1979-1980 рр.) були чутки, що новий уряд планував цілком зліквідувати програму багатокультурності, яка на думку його

Степан Яворський

ПРОЄКТ КАНАДСЬКОГО ЗАКОНУ ПРО БАГАТОКУЛЬТУРНІСТЬ

додатників, була небажаною в провінції Квебек. Джо Кларк старався всіма способами здобути прихильності квебекських виборців і був готовий пожертвувати програмою багатокультурності, щоб здобути квебекські голоси. Чи ці чутки були основані на фактах, важко перевірити, бо зі зростом популярності програми багатокультурності ніхто з відповідальних політиків, які могли б підтвердити правдивість цих інформацій, не хотів наражувати себе на гнів етнічних меншин.

Коли лідером Консервативної партії став Браєн Малруні і після того, як він став лідером офіційної опозиції у федеральному парламенті, його доданими підкресливали вагу так званих етнічних голосів у часі виборів до федерального парламенту. Він не передбачав, що виграл наступні вибори з рекордною більшістю місць в парламенті і тому був дуже щедрий в своїх обіцянках для програми багатокультурності. Як,

звичайно, буває, після виборів ці обіцянки пішли в забуття. Програмою далі керували бюрократи, які ніколи не виказували ентузіазму для політики багатокультурності і не були суттєво зацікавлені її покращенням чи поширенням. Серед найближчих, і в урядових сферах найбільш впливових доданих в бюрі прем'єра міністра, не було ні однієї особи, яка була б поінформована і прихильна до проблем культурних меншин.

Першим міністром багатокультурності нового консервативного уряду Малруні іменовано Джека Мирту, посла з Манітоби, який везе за собою на найкраще бажання поширити програму багатокультурності, був обмежений мізерним бюджетом і був обтяжений адміністративним апаратом. Цей апарат працював чотиринадцять років для ліберального уряду і для його програма багатокультурності була другою, або третьорядною ваги. Крім того новий міністер оточив себе доданими,

які не мали поняття про культурні аспірації етнічних меншин. Після кількох місяців Джека Мирту усунуто, а на його місце Малруні назначив Отта Джелінека, який був рівночасно міністром спорту. Джелінек, колишній чемпіон ковзанкового спорту, хоч сам етнічного (чеського) походження, не проявив багато зрозуміння для програми багатокультурності і після кількох місяців повернувся до міністерства спорту. На його місце прийшов Дейвід Кромбі, якого одночасно встановлено державним секретарем.

Дейвід Кромбі, колишній посолник Торонто і один із колишніх кандидатів на лідера Консервативної партії, уважається здібним міністром в кабінеті Малруні, однак він не є одним з фаворитів прем'єра міністра, і, як видно на практиці, він не міг багато вибороти для програми багатокультурності. Його бюджет для цієї програми був практично заморожений, а крім того він не довіряв (не без підстав) відповідальним бюрократам так в його міністерстві державного секретаріату, як в міністерстві багатокультурності. Тому довгий час не було ніякого поступу в поширенні мандату багатокультурності.

Закінчення буде.

Л.Я.

ЗЛЕТ І ПАДІННЯ Б. ЄЛЬЦИНА

ної партії, у висліді його 15-хвилинної промови, яка притягнула шестигодичну промову самого генсека Горбачова (виголошену на один день раніше) своєю індивідуальною критикою партійної верхівки, яка, на його думку, є відповідальна за всі нерозв'язані до проблеми, драма, що вони постійно виникають на кожному партійному конгресі. І тому не можна дивуватися, що люди є обурені та вважають, що тільки партійні привілеї захищають партійних бюрократів від безрадісної дійсності щоденного життя. Мало того загострили Єльцин пішов трохи задалеко, перериваючи на засіданні Центрального Комітету партії установлений порядок нарад, та звинувачуючи його верхівку у підірванні його зусиль у просуванні реформ економічної програми перебування, яка тому нічого досі не дала сірій людині.

Це звинувачення стало початком падіння Єльцина, протеже Горбачова, якому вже давно почали йти на нерви його зухвальство та неповажність. Першою ознакою його недовдоволення та остоорого був натяк в його промові, з нагоди 70-ліття революційної революції „про надто фанатичні та нетерпимі голоси деяких керівних членів партії, які виявляють своє розчарування новою економічною

змін“. Тому, що сам Горбачов був автором плану „гласності“ та „перестройки“ — він вважав, що критика Єльцина — була спрямована проти нього персонально, але у своєму черговому виступі проти Єльцина на зборах Центрального комітету він закінчив йому не те, що йому заболіло, а те, що Єльцин поставив під знак заперечення ефективності праці Центрального комітету, з колективною винною керівництва самого Політбюро. Коли додати до цього ще необережність Єльцина, який у своєму риторичному запалі вийшов неспотрібно у словний двобій з Єгором Лігачовим, комуністичним ідеологом та керівником консервативного крила в Політбюрі, не слід дивуватися, що тим він припечатав собі сам свою мерехтливую, політичну кар'єру в комуністичній верхівці Советського Союзу.

І тим слід пояснити, що після його метеорологічного злету, наступило падіння та нещасне слово „розпни!“ з уст його колишнього протектора. На думку Горбачова, промова Єльцина була „образлива, політично незріла та несумісна“ і тому Єльцин мусить заплатити ціну за поставлення своєї особистості амбіції поверх інтересів партії! У тому центральний комітет виявив цілковиту однозгідність, бо після промови

Горбачова поплила проти нього ціла лавина промов менших „шишок“ Політбюро.

Слухаючи тих всіх промов, насичених злорадним осудом його діяльності, як голови московської Комуністичної партії, Єльцин був прямо приголомшений.

У відповідь, він сказав: „Учора форумі я був багатозначний, що їх ще ніколи не чув у своєму житті“. Але Єльцин знав, краще, ніж хто інший, що будь-яка оборона чи спростування висунених закидів тут ні при чому! Тому він відповів, типичним для сталінської ери — самообичуванням та самокритикою.

Але його плазування та самокритика, були вже мушкетером по обіді, його бо доля була вже вирішена й припечатана за його спроби критики Комуністичної партії та всемогучого Політбюро.

Два дні після падіння Єльцина партійний орган „Правда“ присвятив історії його падіння три повні сторінки, що вважалося безпрецедентною подією навіть в добу „гласності“. Редакція „Правди“ не залишила жодного сумніву, що Горбачов, не тільки мовчливо погодився на політичне вбивство свого колишнього протеже, але став сам на чолі його влаштування. „Sic, transit gloria mundi!“ (Так минає земля слава!).

І це, також остоорога для тих всіх, що добачають у гласності провісника швидких змін у Советському Союзі.

З ЛІСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ДО ЗВЕРНЕННЯ ПАТРІАРХА МИРОСЛАВА

Звернення Блаженнішого Патріарха Мирослава Івана Любачівського (Рим, 6-го листопада 1987 року) в 40-ліття „Церкви в Потребі“, у якому він висловився: „Плуги слідами духа Христового, простягаємо нашу руку прощення, примирення і любови до російського народу і Московського Патріархату“ викликало констернацію та досить широкий відгук у нашій пресі.

Одна частина коментарів у пресі сприйняла звернення Глави УКЦеркви не задоволено, називаючи його словом несприятливим і з цієї причини висловлює навіть тривогу, розчарування та обурення. Допишучи вищенаведених статей запитують про невідомі мотиви, закулісся і селю, що спонукало Главу УКЦеркви до цього роду ініціативи відносно відвідування найбільшого ворога українського народу і його Церкви. Друга частина коментарів у нашій пресі зазначила прихильне ставлення до звернення Блаженнішого Патріарха Мирослава до російського народу та Московського Патріархату, сприймаючи цей почин як християнський жест любови і всепрощення Глави УКЦеркви, який у цьому випадку послугував Христовою наукою, яка поучає зберігати у наших серцях любов, милосердя та прощення провин ближнім, а навіть припорохує молитися за наших ворогів. Ця частина диспутувачів називає звернення Блаженнішого М. Любачівського великодушним християнським почином на протязі Тисячоліття Хрищення України.

Автор цього листа не заперечує, щоб будь-де в опублікованих коментарях було згадано про дуже важливу подію, яка безсумнівно мала безпосереднє відношення до заяви Патріарха Мирослава Івана, а саме недавня заява кількох владик, священників та вірних підпільної Греко-Католицької Церкви в Україні, у якій подастся доповідь, що досконалий ця катакомба Церква вийшла з підпілля та відважно домагаться дозволу від сьогорішнього советського уряду на легалізацію її існування.

Безсумнівно, що процес легалізації УКЦеркви на Україні може відбутися виключно за апобатою сьогорішнього советського уряду, а знаємо, що консультантом у справах релігійного ж уряду є ніхто інший, як легально існуючий там Московський Патріархат. Існує можливість, що в сьогорішній внутрішньо-советській кон'юктурі „гласності“ тамошний уряд, якщо він взагалі захо-

че розглянути справу легалізації УКЦеркви на Україні, звернеться за порадою до московського патріархії, яка в цим урядом співпрацює. Тут, отже, стає дуже зрозумілою ціль миролюбної заяви Блаженнішого Мирослава Івана до московського патріархату, яка об'являється не тільки християнським, але також дипломатичним жестом у дуже відповідну пору.

Можуть бути також правдоподібними міркування, що Блаженніший Мирослав перед виголошенням цієї заяви контактувався із Папою Іваном-Павлом II, який одобрив цей почин, бо вже 7-го січня, Святіший Отець заявив, що він готовий відвідати СССР, але тільки тоді, коли Советський Союз визнає Українську Католицьку Церкву в Україні.

Треба здати собі з цього справу, що у сьогорішньому укладі мілітарно-політичних сил на нашій планеті, дорогою застрашування чи „стрілянням за-за плотом“ нічого не досягнемо, а полегшити для наших братів та сестер у рідному поневоленому краю можна есентуально осягнути виключно шляхом переговорів. Таким шляхом був звільнений наш Митрополит Сліпий, таким шляхом були звільнені інші наші дисиденти, які тепер живуть у вільному світі. Патріарх Мирослав реально дивиться на сучасність у своєму зверненні до українського громадянства у справі його заяви (Рим 22.12.87 р.) пояснює його миролюбним висловом прощення словами: „Не знаю, чи не буде відгуку на мої слова від наших сусідів. Може він не буде голосний. Може не зараз дасться почути. Надіюся однак, що мої слова дійдуть до людей, що мають Бога в серці. Вони розпечуть там процес, який за Божою благодаттю доведе до справжнього зрозуміння Богом даних прав. Може дехто каже — це неможливо. Я обмежу лише до того, що скажу — це трудно... Бо як дозов Бог ерушієм людських сердець, віримо, що його воля є всемогутня“.

Проаналізувавши сказане не приймим до відома, що якщо лиш один відсоток можливості легалізації УКЦеркви в Україні під сучасну пору був би можливим до осягнення, то це краще, як взагалі ніяких старань не чинити, чи її старання оформлювати дорогою відкидання контакту із компетентними у цій справі підсоветськими чинниками, чи якимиись безупинними погрозами.

Любомир Калініч
Ірвінгтон, Н.Дж.

ПОЛІТИЧНІ ЧИННИКИ у Північній Ірландії заявили, що їм вдалося віднайти великий склад зброї й амуніції, яка належить терористичній ірландській організації ІРА. Серед знайденої зброї є навіть важкі протитанкові „базуки“, міномети, скоростріли різного типу та інша зброя і міни.

Д-р Святослав Шумський

ДАЛЬШІ СПОСТЕРЕЖЕННЯ З ЖИТТЯ У ПІВДЕННІЙ АВСТРАЛІЇ

II.

Ще раз бажано підкреслити, що всі мої враження та спостереження відносяться лише до Південної Австралії, а зокрема її головного міста — Аделаїди і околиць, де довелося мені в ту пору проживати. Тому я не можу пов'язувати моїх зауваг зі станом в інших стейтах чи містах, як ось, наприклад, зі Сіднеєм чи Мельборном. Українська Громада Південної Австралії, яка є першою українською громадою в Австралії, від початків її заснування і досколого є динамічною та продуктивною, виявом чого є часті імпрези з багатими місцевими виступами, де безумовно активну участь бере наша молодь, особливо молодіжні організації — Пласту і СУМ-у. Протягом нашого тут перебування, ми кожного місяця декілька разів були в Народному Домі і на правду з приємністю стежили за місцевими виступами наших кількох хорів, яких перед веде найстарший хор „Гомін“ під кермою довголітнього диригента Йосафата Кліша, танцювальними ансамблями, молодечею капелею бандуристів під кермою молодого талановитого Юрка Полішка, та іншими окремими молодими мистецтвами та мисткинями.

Можна відчувати, що серед активної молоді, коли вона приймає на себе певні зобов'язання, панує ентузіазм та бажання дати від себе найкращий продукт, а також і охота до праці — в поширенні нашого імені. Безумовно, що частина нашої молодозі зміни асимілюється та відходить від громадської праці, одначе пропорційно до наших громад у ЗСА, які не раз є дуже чисельні, невелика, але відома на українській громаді у Південній Австралії є подиву гідною — своєю великовідсотковим збереженням молодих змін, своєю жертвенністю та осяганнями. Минулої неділі відбувся тут концерт Рідної Школи, де участь взяли всі класи, а в неділю в один день відбувся аж три імпрези: святковий обід з місцевим концертом з нагоди храмового свята

та Святування Тисячоліття, церкви Св. Архистратига Михаїла де взяли участь понад триста гостей, після якого в цій же залі Народного Дому, за декілька годин відбувся гостинний виступ талановитого та вродиного співака з Канади — сопрано Оксани Рогатин — Макогон, яка сюди завітала вже вдруге. Одначе цим разом вона виступила, як солістка, а не в славному тріо „Верховина“, здобувши ширі овації присутніх, які виповнили зал. Крім того на сумівській оселі „Орлик“, на острові „Гейндмарш“ у цей день відбулася Всєавстралійська зустріч пані „Ватрі“. Здавалося, що в цей день „тим чи іншим“ не буде успіху, через „розпорошення“ громадянства на окремих імпрезах, однак, велика кількість присутніх була на кожній з тих імпрез. Можливо, що ця готовість громадянства бути учасниками на громадських імпрезах є з причин близького розміщення наших церков, Народного Дому та мешканців дільниць наших громадян, а можливо, що найголовнішим стимулом бути присутніми на громадських та інших наших імпрезах є оте почуття української солідарності, яку наше громадянство вирощувало від початків тут нашого післявоєнного поселення, піонерського поселення. В кожному разі тут громадська праця і активність є реальним фактом і ми сумно не чуємося, тому що завжди тут „щось відбувається“.

Активний є Союз Українок, який має свій дім і музей, а також і Референтуру Суспільної Опіки при громаді, яка плується хворими та немінними та, якщо знайде потреба, несе повсякчасну опіку нашим громадянами. У зв'язку з Різдвяними Святами пані зі Суспільної Опіки готують численні різдвяні пакуночки з дарунками, які згодом вручають немінним нашим сеньйорам і хворим, які виявляють нашу всеукраїнську любов до них і пам'яті, що є на правду шляхетним актом. Внарі з хворувати українська спільнота користується рівно ж з Дому для Старших, на який кілька днів тому федеральний міністер Мік Янг особисто передав чек на один мільйон доларів, що було милою несподіванкою для всіх.

Українська Школа Аделаїди протягом довгих років і досколого навчає велику кількість студентів, які є свідомі того, що вже від 1975 року українська мова є рівноправним предметом матрикулярних іспитів у південноавстралійських школах, і її радо вивчають.

Одним з великих осягів громади є Українська Кооператива „Говєрля“, яка у цьому році відзначає своє 25-ліття, та яка в 1962 році розпочала своє існування,

маючи 140 доларів, а сьогорді активні кооперативи зросли до чотирьох півмільйонів доларів. Жертвено допомагає кооператива нашим установам, складає пожертви на рідні добродійні цілі. Ми були присутні на загальних зборах нашої кооперативи в Аделаїді, якої ми стали членами, і з приємністю ствердили, що стиль ведення зборів був зразково-конструктивним та повзавленням всілякого роду неоправданих дебат та дискусій, на що автор цього репортажу у своєму слові авернував особливу увагу і висловив признання.

Українська громада Південної, Австралії є гідною громадою, свідомою своїх священних завдань перед Україною і є сьогорді, як би мовити, „співпартнером“ у цій справі, українських численних поселень ЗСА і Канади, і тому з приязню і з теплом зустрічає вона гостей з-поза океану. Особливо громада в Австралії являча нашим громадам в ЗСА і Канаді за всеукраїнську гостинність, що її відчувли місцеві сили з Австралії, коли в 1985 році зустрічали там виступи хору „Чайки“ та танцювальний ансамбль „Веселіки“. Це були перші піонерські турне українців Австралії в Америці і Канаді. Все, що діється в українських громадах в діаспорі, а особливо в ЗСА і Канаді тут є відомим. І тому не дивно, що виступи наших місцевих одиниць з Америки чи Канади тут успішно проходять, при виповненні залі Народного Дому. Одначе південноавстралійське українське громадянство спосібне пізнати справжнє мистецтво чи халтурний виступ. І тому не дивно, що виступи Капелі Бандуристів з Дітройту чи виступи Тріо „Верховина“ з Канади були особливо успішними.

Сьогорді, я одержав чергове число „Нашої Громади“ — інформативного органу, який має 43 сторінки заповнених лише інформаціями про активність громади. Я спочатку дещо сумнівався, чи справді цей „губернський“, „інформативний листок“ (як офіційного його названо в передовиці) оправдує свою назву. Одначе після уважного перечитання кожної сторінки, я прийшов до переконання, що кожна сторінка, це своєрідний звіт поодиноким референту чи ланок громади.

Сьогорді, ми відчуємося, що незалежно чи проживаємо в ЗСА, Канаді, Австралії чи в інших країнах нашого поселення ми — одна цілість. І незалежно чи ми народилися на Україні, чи поза нею, ми завжди — українці! Тому сьогорді

(Закінчення на стор. 3)

Шукання — привілей молодих

У неділю, 10-го січня ц.р., філія ОДУМ-у в Чикаго розпочала 28-й рік своїх десятилітніх передач (раз у місяць) на радіопередачі подружжя Люсі та Степана Самбірських. Передачу провела Олександра Косогор.

Передачі інформують слухачів про працю та життя ОДУМ-у і присвячені визначним українським діячам та подіям. Січнева передача поділяє цікаві думки про молодість Віталія Бендера — журналіста, письменника і громадського та політичного діяча демократичного середовища. Під час війни він носив уніформу двох окупантів — російсько-комуністичну та німецьку. Він є автором книг „Навздогін за ворогом“, „Вечірній гість“, „Марш молодості“, „Станція Пуговська“ та щойно виданої книги „Фронтowymi дорогами“, що є продовженням попередньої. Багато його новел, нарисів та статей появляється в українській пресі, в тому числі й в журналі ОДУМ-у „Молода Україна“. Ось деякі головні думки В. Бендера зі статті „Шукання — привілей молодих“: „Ті, що недавно були молодими і „бунтувалися“ проти своїх батьків, увійшовши в солідний вік, вгамовуються, стають консервативнішими, але свято при тому вірять, що в їхніх грудях й надалі палають молодісний дух. А те, чим займається нова молодість, тобто їхні діти, видається їм безумством, кінцем світу. Знову ж молоді, виходячи на арену, завжди поведуться так, ніби перед нею нічого не було. Розрив між генераціями неминучий, і підсвідомість у них однакова як у старших, так і молодих. А мораль така: з моменту як молодість починає подавати ознаки шукання незалежності, індивідуальності й унікальності, батьки й старші громадяни не повинні охотити й боятися, що діти, мовляв, відходять від нас, нуртують наших владобань і намірів. У таких випадках старшому громадянству випадає б пригадати свою власну молодість і погодитися, що шукання — це привілей молодих. В цьому періоді молодого бродіння старші повинні ставитися до молодих і наймолодших з розумінням, довірою, терпеливості й навіть готовістю допомогти матеріально їхнім успішним і політичним схемам. Лише в такій атмосфері молоді почуватимуться іншими, а разом з

Ювілей відділів Союзу Українок Америки стають нагодою не лише приватно для заслужених громадян-членів даного Відділу, але й підсумувати пророблену працю і проаналізувати процес діяльності, ствердити нові методи праці чи потреби їх, зробити проєкцію на майбутнє. Таким саме було відзначення 30-річчя 43-го Відділу СУА.

Від самого початку діяльності цей Відділ був зв'язаний з інтересами всієї української громади Філадельфії та околиць, тому гостинна зала УОКЦентру була заповнена гостями, деякі з них прибули з інших міст. — Ню Йорку, Балтимору, Честеру, Трентону як представники відділів СУА, а з Ню Йорку від Головної Управи СУА.

Розпочато програму вшанування прапора 43-го Відділу, після чого присутні проспівали гімн СУА. Відкривала цю імпрезу голова Відділу Анна Максимович. Присутні вшанували покійних членів Відділу за 30 літ молитовною хвилиною мовчання. Молитву провів о. крилошанин Ярослав Шуст, що вшанував ювілей своєю присутністю разом з панімакотою, яка обдарила Відділ традиційною кунштеном спеціальним хлібом-короваєм із „гімнем життя“ — на багатьох літа Відділу. Після молитовного Відділові відбулася святкова трапеза. Проведено церемонію відзначення піонерів — заслужених членів-основників Відділу: декорували їх квітами (котилюнами) голова А. Максимович заступниця голови проф. Анастасія Жилава. Відзначені були: Стефанія Пущар, Ольга Богачевська, Стефанія Голіна, Марія Євсєвська, Іванна Осідач, Наталя Перфешка, почесна голова Ірина Мамчин та проф. Анастасія Жилава, почесна членка, а також сеньйорка Олена Слюзар і інж. Лілія Бурчинська. Гумористичний нарис „Христини Відділу“ пера Івани Савицької прочитала помістиська з дозою дотепу Марія Євсєвська. У містечкській частині відома давня акторка Львівського театру Ліза Чепіль, членка Відділу, виконала з ліричним забарвленням три пісні з часів передвоєнного Львова: „Колісанку“, слова й музика Ірини Чуми, членки Відділу, танго „Лівін“ і „Чари вальсу“, слова Олі Гасцької, музика Ірини Чуми; аккомпанювала І. Чума, відомий музик і диригент. Іншою атракцією імпрези був виступ відомого в Філадельфії тріо: Ірина Райнер, Іванна Осідач і Наталя Пуйда, що виконали при аккомпанюванні Наталі Вайди пісні: „Все упованіє моє...“, слова Тараса Шевченка, музика о. Зенона Злочовського, „Гетьте думи, ви хмарні осінні“, слова

Ювілей 43-го Відділу СУА у Філадельфії

Лесі Українки, музика Ігоря Білогруда, та народну пісню „Тихо над річкою“ в музичній обробці проф. Зої Маркович.

43-й Відділ СУА має серед громади багатьох прихильників, тому й привіт надійшли численні. Деякі з них прочитали присутнім культурно-освітній референтка Лариса Гринь, деякі ж загалом лише, бо читання усіх дуже продовжило б час тривання імпрези. До розважкових точок належала і мелодієкляція у виконанні Лізи Чепіль „43-й Відділ на веселій лад...“, при фортепіані І. Чума. Дуже уміло, як звичайно, провадила імпрезу Люда Чайківська, яка впродовж 30 років діяльності Відділу була ведучою різних його імпрез.

Наче навмисне, залишили ми головну щодо змісту точку програми на кінець: це виступ голови Відділу Анни Максимович, в якому вона поділила історію Відділу. Засновано Відділ 22-го вересня 1957 року, коли група ентузіастів СУА і громадське життя збиралася в гостинному домі Стефанії Пущар, що завжди більше подобав на музей, ніж на родинне мешкання. Першою головою обрано С. Пущар, яка мала великий громадський досвід, любов і теплоту до кожної українки, пошану до СУА і неабиякі знання; є вона єдиною з різних діянок, зокрема у сфері народного мистецтва. Членки новоствореного Відділу вибрали собі патронкою Олену Пчілку з пошани до неї як неавтономної громадянки, виховниці, педагога, письменниці та редакторки журналу „Рідний Край“. З приміщенням для Відділу клопоту не було, або ж був тільки формальний, бо гостинність українко усім відома, тож спочатку відбувалися сходини у членки Відділу Лесі Якевич. Згодом Відділ перенісся до більш „урядових“ приміщень — до Ветеранів, потім до „Трибуна“ та врешті до домівок СУА в Філадельфії, тепер же до домівок СУА в УОКЦентрі. Це „циганське“ мандрівне життя однак не позначилося негативно на праці Відділу. Головною домогою підтримання стало в 1960-х роках дошкільне виховання: гарна це діянка, вимагає любови до дітини, знання її психіки, терпеливості і праці, праці. Світличка для дітей була затишна, чиста і світла, а учительки й опікунки люблячі і співучі: були між ними такі піонери цієї праці як Вероніка Цегельська, відома співачка, Анна Богачевська, Марія Процик, Анна Суха, Христина Дольницька, Оксана Горасцька та Вікторія Маковська. Імена, а за ними окремі людські світи, не раз із журливою пісню, але чистим привітним полемосом очей, що ласкав наших малюків. Це ж відноситься і до учительок — бл.п. Мирослави Бойчук, Марії Синейко, Ярини Теленко, Марії Касіяні і Надії Німилевич. Це здебільша молоді матері, що добре вміли і хотіли застосувати педагогічні методи до дітей. Була у дітей своя бібліотека! За 13 років своєї світлички не в утримання видано понад 20,000 дол. За ті роки виходили з неї діти, пригтовані до української школи. Мали членки Відділу зрозуміння і для вищих студій. Так, вони були одними з перших, що дали доток на стипендіний фонд для студентів українознавства Пенсильванського університету, де викладала впродовж 20-ти років д-р Наталя Паузунок. Жертвували членки Відділу і на молодісні організації та їх почини. Відійшла у вічність в 1961 році колишня голова Відділу бл.п. Г.на Ракоча-Теленко, її гідно відправили у далеку путь. Створено навіть „Виховний фонд“ її імені. В 1973 році відійшла у вічність невиспуща працююча громадинка, колишня голова Відділу бл.п. Осипа Грабовська. Її іменем названо запасний фонд „Нашого Життя“. І це був шляхетний і гарний жест вчлених членок. Та особливістю Відділу було зацікавлення його членства літературними темами та культурною взагалі. Саме через це настанову 43-й Відділ був одним з небагатьох, які мали постійний зв'язок з громадською, задовольняючи зацікавлення тих громадян, яким справа української культури і літератури зокрема не байдужа. І за це належить признання Відділові. Управління запрошувала на доповіді компетентних осіб з поза свого членства, назвимо хоча б деяких з них: Ярослава Куліш, д-р Лариса Онішкевич, д-р Наталя Паузунок, д-р Богдан Романчук, д-р Остап Тарнавський і інші. Були це авторські вечори письменників Любомири Колесенко, Святослава Караваєвського, Діми, бл.п. Марії Кузьмович-Головинської, Ярослава Куліш — Оксани Керч, поеток Міри Гармаш, Марти Тарнавської і Анни Максимович. І це лише за останніх десять років.

Мистецькі виставки були також атракцією для громади. Були це збірні й індивідуальні виставки Петра Капшученка, Люби Мазар, Андрія Мадая, кераміки бл.п. Володимира Королика, також окремі Юрія Гурі, бл.п. Петра Андрусів, Вікторії Варварів, Зенона Онішкевича, Степана Рожко, Слави Сурмач-Міс; виставка „Трох россєниць“ Мотрі Якевич-Головинської, Роксолани Луцьковської-Армстронг і

Христини Зелінської. Остання, ювілейна виставка включас твори Петра Капшученка, Тереси Марків і мистецької гонимської виробниці Наталі Кормелюк. Відзначувало також імпрезами акторів української сцени Володимира Шашаровського, бл.п. Марію Степову-Карп'як, а з музичних імпрез вечір бл.п. Станислава Людвевича та проф. Юрія Оранського — як багатство зацікавлень і жанрів українського мистецтва!

Ваштовувало розвагові вечори, забави, вечерні. Диригентами спочатку октету, а згодом вокального ансамблю були А. Жилава та І. Чума. Виступав на імпрезах також смичковий ансамбль проф. А. Жилава. Солістками були Марія Лісяк, Юлія Шашаровська, Надія Оранська, Ліза Чепіль, а бл.п. Іванна Климовська-Язичинська ділилася своїми гуморесками. Автором сценічних творів на різні нагоди був часто Зенон Чайківський та виконував їх з Платовим драматичним гуртком. На імпрезах виступав також молодісний хор УМІ під батують проф. Юрія Оранського. Отож в імпрезах Відділу виступала часто молоді діти, внуки деяких членок. Окремою ділянкою були покази народної ноші та курси різних уміностей. У Році Дитини Відділ видав книжечку Ганни Черній „Шоденник школярки Мілочка“. Не менш важливою є співпраця Відділу з Округом і з Головною управою СУА та зі СФУЖО.

Хроніку Відділу провадить Ірина Гаврилів, а альбом визначних жінок виготовила Софія Рудавська. Відділ є меценатом Українського Музею в Ню Йорку і зложив на Музей понад 3,000 дол. Музейною референткою Відділу є Марія Віршук. Цього року вона зайнялася мистецькою виставкою під час ювілею. Членки Відділу з нагоди 30-ліття виготовили і зложили понад 60 зразків мистецтва для Музею і музейної крамнички.

При Відділі існує референтка суспільної опіки. За 30 років на суспільну опіку видано понад 10,000 дол. 2450 — на стипендію. На журнал „Наше Життя“ Відділ зложив 3,000 дол. Цей дуже змістовний огляд праці Відділу зробив враження на учасників ювілею.

З усіх привітів вирізнявся привіт присутньої на ювілей д-р Івани Ратич від Головної управи СУА, що згадала про ролі Відділу у творенні мостів, духовних мостів між генераціями, народженнями в Україні і тут на американському терені. Це ролі втримання і збереження власної національної ідентичності. Відділ одержав від Централі СУА почесну грамоту.

Можна сміло ствердити, що 43-й Відділ СУА з честю й похвалою виповнив своє громадське завдання і має відкритий шлях у майбутнє 30-ліття.

Н. Паузунок

Ікони М. Стахів у Брукліні

На запрошення 21-го Відділу СУА в Брукліні під кінець минулого року в залі української католицької школи Св. Духа Мирослава Стахів виступила із своїм новоопрацьованим показом-рефератом п. н. „Ікони“, в якому були підкреслені свята віра та набожність нашого народу.

Ікони писали ченці, святиці в набожній досконалої. До писання ікон не міг хто-небудь братися, була б це образа для Господа. Тільки чиста, неспоконшена дияволом душа могла видати рукою мистця-ченця, відтворюючи тих, яких почитали.

Прелегентка ознайомила нас зі старовинною технікою та важливими матеріалами до іконописання. Про київську школу іконописання в часах княжої держави та дальший її історичний шлях говорив по-англійськи д-р Деніс Стахів, пояснюючи виставлені до оглядин копії ікон, в більшій мірі Пресвятої Богородиці. Програма була повноцінною, цікавою, багатою на інформацію, а що найважливіше — зрозумілою для всіх. Ми маємо українсько-англомовну публіку. В одній мові реферати є тільки для частини публіки. Треба старатися, щоб інформація дійшла до кожної, особливо тепер, коли зацікавлення зросло й всі хочуть почути й чогось навчитися про добу, коли християнство поширилося на Русь-Україну. Зразком цього

М. Л.Р.

Пам'яті письменниці

О. Дзуль-Звичайної

Ню Йорк. - В неділю, 10-го січня, Наукове Товариство ім. Шевченка помянуло з жалем і відчуженням свою великодушну добродітку, відому письменницю Олену Дзуль, творчи якої появилися під літературним прізвиськом Звичайної.

У треті роковини її смерті о. пресвітер Іван Ігачук, парох української православної церкви Всіх Святих у Ню Йорку при співчутті о. Григорія Рекучі, відслужив заупокійну службу Богу з Панахидою за спокій душі покійної та її чоловіка Михайла в присутності церковної громади та представників Наукового Товариства ім. Шевченка д-ра Романа Осінчука, д-ра Івана Сранта та д-ра Ярослава Палоха, членів управи НТШ. Співали один з кращих тутешніх церковних хорів під орудою Володимира Овчарука.

Після церковних відправ у притворі церкви учасники при сніданку споминали покійну та її чоловіка, як прикладних парафіян і заслужених громадян, які за життя працювали для громади й після смерті громади залишили своє майно.

Олена Дзуль, народжена Дельгівська, була дочкою київського адвоката Матвія й Катерини, вчительки, які подала про її національне усвідомлення та вищу освіту. Студіюючи у вишньому

Н. Н.

КАНЦЛЕР ЗАХІДНОНІМЕЦЬКОГО уряду Гельмут Коль, виступаючи на щорічній нараді політичних і військових діячів країн НАТО, яка тим разом відбувалася в Мюнхені, заявив, що у випадку агресії, зі Сходу, в першу чергу і найбільше потерпить Західна Німеччина, тому Північно Атлантичний Оборонний Союз (НАТО) повинен, після відтягнення і знищення ракет середнього і близького zasięgu з атомними головками з усіх частин Європи, взяти це до уваги і відповідно до цього пристосувати свою стратегію оборони. На цьому форумі виступив також секретар Департаменту оборони ЗСА Френк Карлуччі, який заперив європейських альянтів, що оборона Європи є рівночасно обороною ЗСА. Цією заявою Карлуччі відпирив загальну ситуацію, особливо тоді, коли пригадав присутнім, що президент Роналд Реген перед своєю поїзкою до СРСР відбуде з членськими країнами НАТО окрему нараду і узгодить розмови.

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТІ
нашого Найдорожчого
ЧОЛОВІКА І ТАТА

бл. п.

Теодора Кухарчука

Theodore J. Kuchar

буде відправлена

ПАНАХИДА

в понеділок, 15-го лютого 1988 р. о год. 7-й веч.

в церкві св. Володимира в Пармі, Огайо

Дружина — ГАННА ПРИДАТКЕВИЧ

Сини —

АНДРІЙ ТЕОДОР

ТЕОДОР

АНДРІЙ РОМАН

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗИЧНИЙ ІНСТИТУТ
АМЕРИКИ, Інк.
В століття з року народження композитора
ВАСИЛЯ БАРВІНСЬКОГО
(1888-1988)
піаніст МІХАЕЛЬ ГРІЛЛ (Мюнхен)
в одинокому виступі в Ню Йорку вкратиме
архитвори **В. БАРВІНСЬКОГО** включно
із прем'єрою його Сонати.
СУБОТА, 20-го ЛЮТОГО 1988 р., 7-ма год. веч.
Український Інститут Америки
5 Евеню і 79 вул.
Ню Йорк

РІЧНІ
ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
ФЕДЕРАЛЬНОЇ КРЕДИТОВОЇ
КООПЕРАТИВИ
„САМОПОМІЧ“
в Джерзі Сіті, Н. Дж.
— відбудуться —
дня 21-го лютого 1988 року
в залі
Українського Народного Дому
90-96 Fleet Street, Jersey City, N.J.
Початок о год. 3-й по полудні
Запрошуємо усіх Членів нашої Кредитової
Кооперативи до участі в Загальних зборах.
Дирекція
Main Office: 558 Summit Avenue, Jersey City, N.J. 07306
Branch Office: 981-1/2 South Broad St., Trenton, N.J. 08604

Дальші...

(Закінчення зі стор. 2)

коли ми після 29-літнього перебування в ЗСА оселилися в далекий Південний Австралії, ми є серед великої української родини. А це тому, що пульсує в наших жилах генетично передана нам предками українська кров, те священне бажання служити великій українській ідеї.

Повніше темпо життя в Південній Австралії дає нам те довгоочікуване нервово відірвання, і навіть гудіння моторів авт не спроможне його нам забрати, а особливо в дні, коли вже ланує передріздвяна активність і йдуть пожвавлені закупи дарунків. Аделяйда в цих дні, відразу після нашого „Дня Подяки“, яке ми, можливо з іншими американськими громадянами, які тут проживають, традиційно відзначували „з індианком“ перший раз поза Америкою, наповнена „різдвяною атмосферою“. Внутрі великих крамниць, як також назовні деяких вулиць лунають різдвяні мотиви, колядки та інші: релігійної і традиційного характеру, а в крамницях та інших установах завжди мерехтять золотом і сріблом ялинки. На одній з найбільших універсальних крамниць в Аделайді, під назвою Джон Мартінс красується величезною „п'яти поверхів“ барвистий „Крістмас Фейер“ („Санта Клоз“ у ЗСА), а на великому „Рандел Мол“, який колись був знаменитим, як „Рандел Стріт“, гуртки молодих музикантів і співаків співачок та грають різдвяні мелодії, яким прохажі кидають „на тапу“ дрібні гроші.

Хоча тут Різдво припадає на гарячу літню пору, настрій святковий вже твориться заздалегідь. На Різдвяні свята більшість австралійців бере свої річні вакації, які їх тут звикли звати „голдїєс“, тому що в ці дні також сполучено й інші публічні свята, даючи нагоду продовжити вакації тим, хто гурджує та очікує щільні рік. А тому під час другої половини грудня та першої половини січня, більшість менших крамниць, варстатів та приватних установ зачинені. Австралійці полагоджують всі свої справи перед Різдвом. А все ж таки, не зважаючи на всі „блага“ Південної Австралії, не раз з ностальгією згадуємо минулі роки в Каліфорнії, коли ми починали змагатися з обставинами, завойовуючи своє належне місце в цій країні. Були присмні хвилини, особливо, коли ми перемогли всілякі труднощі, та тоді, коли ми давали і свою „цеголку“ для нашої громади. Всі ці фрагменти з минулих літ, наче в калейдоскопі проходять у пам'яті, і нам приємно, що обов'язки, що їх ми добровільно поклали на себе, ми чесно та сумлінно виконали.

Однак так, як і підкреслював раніше, оцінки минулого навіть сповнені ностальгією, повинні бути дороговказами для нашої майбутньої продуктивної праці для добра громади та священних ідеалів, естафету яких нам передавали зроду в рід предки.

УКРАЇНЬСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

КНИЖКИ У КНИГАРНІ СВОБОДА

Плющ, Леонід:
У КАРНАВАЛІ ІСТОРІЇ
Редакція Марка Царинника
Видавництво „Сучасність“, 1982, сторін 372
Ціна \$16.00

ПОГРОМИ В УКРАЇНІ 1972-1979
Зшити Українського Самвидаву
Упорядкування, довідки і передмова
Роман Купчинський
Видавництво „Сучасність“, 1980, сторін 312
Ціна \$10.00

Рахманний, Роман:
ВОГОНЬ І ПОПІЛ
Порівняння і злам івана Дзюби
Видавництво „Вік“, Монтреаль, 1974, сторін 112
Ціна \$4.00

РОБІТНИЧІ СТРАЙКИ В ПОЛЬЩІ 1980
Видавництво „Сучасність“, 1981, сторін 193
Бібліотека Прологу і Сучасності ч. 148.
Ціна \$8.00

Руденко, Микола:
ОРПОВА БАЛКА
Роман
Передрук самвидавного твору з України
Українське Видавництво „Смолюскін“ ім. В. Симоненка, Торонто-Балтимор, 1982, сторін 454.
Ціна \$20.00

Руденко, Микола:
ПРОЗІРІННЯ
Поезія і поеми
Статті Петра Григоренка і Ігоря Качуровського
передрук самвидавної збірки з України
Українське Видавництво „Смолюскін“ ім. В. Симоненка, Балтимор-Торонто, 1978, сторін 365.
Тверда обкладинка \$20.00
М'яка обкладинка \$15.00

Руденко, Микола:
ХРЕСТ
Поема
Передрук самвидавної поеми з України
Українське В-во „Смолюскін“ ім. В. Симоненка, Балтимор-Торонто, 1977, сторін не подано.
Ціна \$5.00

Руденко, Микола:
Я ВІП'ЯНИЙ
Поема. Історія хвороби. Щоденник кандидата
в шифренки
Самвидавна поема з України
Українське Видавництво „Смолюскін“ ім. В. Симоненка, Балтимор-Торонто, 1977, сторін 23.
Ціна \$3.00

Сверстюк, Іван:
ВИБРАНЕ
Упорядкував Іван Кошелівський
Видавництво „Сучасність“, 1979, Нью-Йорк,
сторін 274.
Ціна \$10.00

Стус, Василь:
ПАЛІМПСЕСТИ
Вірші 1971-1979 років
Упорядкувала Надія Світлична
Видавництво „Сучасність“, 1986, сторін 469.
Бібліотека Прологу і Сучасності ч. 170.
Ціна \$25.00

УКРАЇНСЬКІ ПОЛІТИВ'ЯЗНИ В СРСР
Адресний покажчик
Упорядкувала Марта Гарасовська
Українське Видавництво „Смолюскін“ ім. В. Симоненка, Торонто-Балтимор, 1981, друком Голідей
Прес, сторін 204.
Ціна \$8.00

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОЗАХИСНИЙ РУХ
Документи і матеріали київської Української Громадської Групи сприяння виконанню Гельсінкських угод.
Упорядкував Осип Зінкевич
Українське Видавництво „Смолюскін“ ім. В. Симоненка, Торонто-Балтимор, 1978, друком Петра Ямняка у Кліфтоні, сторін 477.
Тверда обкладинка \$25.00
М'яка обкладинка \$20.00

Фішбейн, Мойсей:
ЗБІРКА БЕЗ НАЗВИ
Поезія. Переклади.
Бібліотека Прологу і Сучасності ч. 162.
В-во „Сучасність“, Нью-Йорк, 1984, сторін 109.
Ціна \$6.00

Хейфец, Михайло:
УКРАЇНСЬКІ СИЛЮЕТИ
В-во „Сучасність“, 1984, сторін 237.
Ціна \$12.00

ХРОНІКА ТАБОРОВИХ БУДНІВ
В-во „Сучасність“, 1976, сторін 142.
Бібліотека Прологу і Сучасності ч. 109.
Ціна \$8.00

Шіфрін, Авраам:
У СОВЕТСЬКІЙ КАТІВНІ
Із свідчень політв'язня
Видавництво „Свобода“, Джерзі Сіті-Нью-Йорк,
1972, сторін 60.
Ціна \$5.00

Шумук, Данило:
ПЕРЕЖИТЕ І ПЕРЕДУМАНЕ
Спогади і роздуми українського дисидента-політв'язня з років бруклінської боротьби під трьома окупаціями України 1921-1981.
Редактор В. І. Гришко
Видавництво „Українські Вісті“, Дітройт, 1983,
сторін 536.
Ціна \$25.00

Мешканців Нью-Джерсі обов'язує 6% ставкового податку.
Замовляти:
Svoboda Book Store
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

ПІД ЧАС РОЗМОВИ з кореспондентом ТАСС, керівник всесоюзного бюро ОВІР, якому підлягають усі еміграційні справи, видачі паспортів тощо, Рудольф Кузнецов заявив, що поголоски про встановлення якоїсь „квоти“ для видачі віз советським громадянам жидівської національності це звичайна видумка західних спекулянтів. Як відомо, Річард Шифтер, один із заступників державного секретаря для справ оборони прав людини у світі, маючи напевно для цього якісь інформації, підкреслює у розмові з журналістами, що зменшення числа емігрантів-жидів з СРСР наступило у висліді встановленої квоти. Кузнецов категорично заперечив інформації Шифтера і заявив, що „жидних квот“ в нас немає, а ОВІР розглядає кожну аплікацію на віз за чергою впливу, а не на підставі квоти чи протекції. Міжнародний комітет у справах еміграції в Женеві також не дуже вірить у „квоту“, бо, наприклад в 1979 році з СРСР виїхало 51320 жидів, а вже в 1986 році тільки 914. Коли покращали відносини між СРСР і ЗСР, тобто в 1987 році, число емігрантів тієї групи підскочило до 8,155 осіб.

HUCULKA

Icon & Souvenir's Distribution
2860 Buhr Ave. #2R
Bronx, N.Y. 10461
Tel: (212) 931-1579 after 6 p.m.
• Представництво і гуртня ручно вишиваних блюзок для дітей і дорослих.
• Вишита блюзка, це найкращий подарунок з нагоди святкування 1000-ліття Хрищення України.

EMPLOYMENT OPPORTUNITY

FULL TIME AND PART TIME TELLERS
(no experience needed — willing to learn)

Excellent benefits for full time
BLUE CROSS, MAJOR MEDICAL
DENTAL, PRESCRIPTIONS
PENSION PLAN

Call (201) 371-1120
TRIDENT FEDERAL SAVINGS & LOAN ASSOCIATION

НОВІ ВИДАННЯ

ЦЕРКВА В РУІНІ — Великий альбом в кольорах \$55.00
МАРТИРОЛОГІЯ УКРАЇНСЬКИХ ЦЕРКОВ —
т. I. Православна 39.75
МАРТИРОЛОГІЯ УКРАЇНСЬКИХ ЦЕРКОВ —
т. II. УКЦерква 30.00
ШЕМАТИЗМ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОГО
ДУХОВЕНСТВА ЛЕМКОВЩИНИ 15.00
ХРЕСТОМАТІЯ Тисячоліття Хрищення
РУСИ-УКРАЇНИ 20.00
Тисяча років української культури —
М. Семчишин 20.00
ДЕВ'ЯТЬ РОКІВ У БУНКІРІ — Плечень Омелян
ВІД БЮРА ДО БРИГІД — Наталя Яхненко
Б. АНТОНЕНКО-ДАВИДОВИЧ У ПАЗУРАХ
ЧЕКІСТІВ — Ол. Хахула 11.00
ДВІСТІ ЛІСТІВ Б. АНТОНЕНКА-ДАВИДОВИЧА —
Д. Чуб 14.00
ЗЕМЛЕЮ УКРАЇНСЬКОЮ —
Б. Антоненко-Давидович 5.00
ЖИВИЙ ШЕВЧЕНКО — Д. Чуб 8.00
РОЗМОВИ В ДОРОЗІ ДО СЕБЕ — Кошелівський Іван 20.00
У СВІТЛІ ІДЕЙ І ОБРАЗІВ — Костюк Григорій 16.00
ВИКОРИНОЖОМО НАШІ ХИБИ — Борис Михайло 5.00

Повний каталог книжок висилаємо безплатно на бажання.
Копії пересилки покриваємо самі. Постійні відборці одержують до 30 процентів знижки. Замовлення враз з належністю слати на адресу:

Ukrainska Knyharnia
4340 Bernice • Warren, Mich. 48091, U.S.A.
Tel: (313) 754-0576

Український Народний Союз пошукує досвідчених АГЕНТІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

і ЗАГАЛЬНИХ АГЕНТІВ-ПРОДАВЦІВ

зі знанням української і англійської мов
на околиці
Чикаго, Нью-Йорк, Торонто, Філадельфія,
північного Нью-Йорку і Нової Англії
з метою розбудувати і керувати мережами
агентів-продавців в тих округах.

- Впроваджуючі інформації
- Платня у формі позички
- Відсотки від комісового
- Всі бенефіти

Звертатись до:

Ukrainian National Association, Inc.
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel: (201) 451-2200

Комітет Оборони Української Спадщини та

Головний Екзекутивний Комітет Українського Народного Союзу

закликають Вас

СКЛАДАТИ ПОЖЕРТВУ

на його працю та акції для

1. Поширення правди про Україну
2. Поборювання очорнювання та знеславлення українців
3. Оборони громадянських прав українців

Пожертви просимо пересилати чеками, або поштовими переказами на

Ukrainian Heritage Defense Fund
c/o Ukrainian National Association
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
враз із вповноваженим виписком цього заклику

Просимо подати суму пожертви, своє ім'я, прізвище та адресу

Сума пожертви \$

ім'я та прізвище

число дому вулиця

місцевість

стейт

поштовий код

Традиційна ялинка у Вотервільті

Вотервільт, Н. Й. — Заходом 99-го Відділу США ім. Лесі Українки та місцевого Відділу УККА 10-го січня відбулася традиційна ялинка (професора) у виповнений залі Українського Клубу. Голова Відділу США Надя Сембрат відкрила її вступним словом. Вона привітала всіх, згадала, що в Україні заборонено святкувати, справляти Свят-Вечір і колядувати. Запросила о. декана Т. Гуманицького відправити молитву і поблагословити професори. Отець Т. Гуманицький почав коляду „Бог предвічний“, що її відспівали всі учасники та поблагословили професори. Потім діти зі школи українства Леся Філя, Лариса Дурбак, Кася Клим, Ліда Скалій, Христина Спак і Ромко Кошич виступили у сцені Р. Завадовича „Вертел“. Цю гарну сценку підготували Я. Кушнір, Мішанний церковний хор під керівництвом Я. Кушніра пропівав низку колядок. Надя Сембрат розказала про наші різдвяні звичаї та закликала зберігати їх, бо в рідному краю вони заборонені.

Змістовну доповідь прочитав Я. Кушнір. Різдвяні традиції і спогади про них єднають українським народом на рідних землях. Ми повинні зберігати нашу національну й релігійну спадщину, радіти, що належимо до того покоління, що дожило до 1000-ліття християнства в Україні. Нашим обов'язком є передати нашу спадщину молодим поколінням, щоб вони зростали в любові до нашої батьківщини і нашої Церкви. Нашим завданням є постаратися, щоб нашу Церкву очолювали патріархи, що б'єтимо про закони, про наші богословські школи для священиків, які були б належно підготовані до виконання нашої мисії в українському домі, в пошані до героїв наших великих предків, починаючи від князя Володимира Великого. На-

шлю славу спадщину—1000-ліття християнства хочуть присвоїти собі москалі. Наш історик проф. Б. Корчмарчук доказав, що московське князівство створив що йно в 1263 році князь Олександр Невський, 275 літ після хрищення Київської Русі-України, тому Москва, що існує тільки 840 літ, не має ніякого права на ювілей 1000-ліття християнства. Населення московського князівства складалося з монгольських і угро-фініських племен, прийняло християнство 200 літ пізніше від Києва. Треба про це пам'ятати і боронити наше право до найбільшого нашого ювілею — 1000-ліття хрищення Русі-України.

Після відспівання колядок о. декан Т. Гуманицький ствердив, що 1000 літ тому усі християни мали ту саму віру. Тоді існувало 5 християнських патріархатів: у Єрусалимі, Антіохії, Александрії, Римі й Константинополі. Наша Церква перейняла візантійську духовну спадщину, богослужбні книги, обряди, спів. Цю схиною спадщину ми зберігаємо вже 1000 років. Спільний Свят-Вечір — це український своєрідний звичай, але ялинка прийшла до нас з Західної Європи. Святвечірні наші страви — це наш питомий звичай, незнайний в інших народів.

Голова Відділу УККА І. Романішин подякував о. Т. Гуманицькому, всім союзникам за приготування вечері, всім виконавцям програми, голові клубу, І. Зендрові за безплатне користування залом. Вкінці о. Т. Гуманицький провів молитву і почав коляду „Бог предвічний“, що її відспівали усі учасники, які прибули з цілої околиці, біля 130 дорослих і дітей. Ялинка залишилася незабутнім враженням, деякі плакали від зворушення, згадуючи давні часи на рідних землях.

Учасник

Пам'яті інж. І. Гречнева

Двадцять вересня 1987 року помер на 61-му році життя в Парк Ридж, Н.Дж., інженер-будівельник Ігор Костянтинівич Гречнев. Він народився 31-го жовтня 1925 року в Новому Бузі, Україна. Перед Другою світовою війною він жив і вчився у Чернівцях. Батько був економістом, мати — вчителькою. У 1943 році родина виїхала з України, де в Німеччині потрапила на примусову працю. Після війни Ігор вчився на факультеті механічної інженерії в університеті у Мюнхені. У 1948 році родина переїхала до Бельгії. Щоб утримати батьків та двох молодших братів, Ігор працював на тяжкій роботі в копальнях. Коли закінчився контракт на цю працю, Ігор знову продовжував навчання і в 1954 році закінчив Інститут Грамма, здобувши фах інженера-будівельника.

У 1954 році Ігор Гречнев переїхав до Нью-Йорку, де почав працювати в одній інженерній фірмі. В 1957 році він одружився з Ніною Ганіч, яка тоді жила у Філадельфії. З часом перейшов на працю до фірми Френклін і Лінггард, в якій пропрацював 20 років як головний інженер, а відтак у фірмі Кінг і Гаваріс як голова відділу проєктів. Останніми сім років він працював у фірмі Ю-Ар-Ес очолюючи будівельний відділ на Нью-Джерсі. Будувалася дорога, мости по цілій Америці. Лишив по собі як професійну спадщину чимало досягнень в своїй професії. І. Гречнев належав до Товариства Українських Інженерів Америки від часу його заснування у Нью-Йорку, належав також до багатьох американських професійних товариств.

І. Гречнев був скромною, лагідною і жертвенною людиною. Ніколи не відмовляв у фінансовій допомозі українським організаціям і пресі, зокрема активно підтримував Українську Православну Церкву, Українську Вільну Академію Наук у ЗСА, Фундацію ім. І. Багряного та інші. Багато молодих інженерів здобули свої професійні дозволи завдяки допомозі І. Гречнева і отриманих від нього знань.

Покійний залишив у глибокому смутку дружину Ніну, сина Андрія, дочок Маріану, Оленку з чоловіком Френком та двох внуків — Миколу і Данила. В прощальному слові після похорону, який відбувся 26-го грудня 1987 року на 58-му році життя, Нар. 1929 року у Львові, Україна. Членом УНС став 1949 року. Залишив у смутку дружину Гелену, дві дочки: Анну Колеман з мужем і Катерину, сина Михайла з дружиною і четверо внуків. Похорон відбувся 19-го грудня 1987 року на укр. цвинтарі Св. Михайла в Балтиморі, Мд.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ГОЛЬДІ РОМАН, член УНС Відд. 161-го ім. св. Василя в Ембриджі, Па., померла 11-го грудня 1987 року на 68-му році життя. Нар. 3-го вересня 1919 року в Югославії. Членом УНС стала 1962 р. Залишила у смутку двох синів — Леонарда і Річарда; четверо внуків і двоє правнуків. Похорон відбувся 14-го грудня 1987 року на Економі Семетері в Ембриджі, Па. Вічна Її Пам'ять!

Андрій Джула, секр.

Мирон Заліпський, секр.

КАТЕРИНА КАЗМІРИК, член УНС Відд. 123-го Т-ва Св. Марії в Скентоні, Па., померла 17-го грудня 1987 року на 93-му році життя. Нар. 1887 року в Україні. Членом УНС стала 1938 року. Залишила у смутку чотири дочки і чотирьох синів, 19 внуків, 28 правнуків, 4-ох пра-правнуків і дальшу родину. Похорон відбувся 21-го грудня 1987 року на цвинтарі св. Миколая в Олд Фордж, Па. Вічна Її Пам'ять!

Секретар

СТЕФАНІЯ МАСЛЮКЕВИЧ, член УНС Відд. 471-го ім. Т. Чупринки в Монтреалі, Канада, померла 15-го грудня 1987 року на 85-му році життя. Нар. 18-го квітня 1902 року в селі Ярчів Новий, Україна. Членом УНС стала 1962 року. Залишила у смутку дві дочки, трох внуків і двоє правнуків. Похорон відбувся 18-го грудня 1987 року в Монтреалі, Н.Й. Вічна Її Пам'ять!

Управа

НАДІЯ ШТОГРИН, член УНС Відд. 327-го Т-ва „Запорозька Січ“ в Гемпстеді, Н.Й., померла 26-го грудня 1987 року на 58-му році життя. Нар. 1929 року у Львові, Україна. Членом УНС стала 1973 року. Залишила у смутку мужа Юрія, доньку Ірину, сина Юрія мол., брата Романа Кузіва з родиною і дальшу родину в Америці, Польщі й Україні. Похорон відбувся 30-го грудня 1987 року на Голі Род Семетері у Вестбурі, Н.Й. Вічна Її Пам'ять!

Зеновія Зарицька, секр.

СТЕФАН ПОПІНА, член УНС Відд. 290-го С-ва Неп. Зав. Пречетної Діви Марії в Балтиморі, Мд., помер 16-го грудня 1987 року на 74-му році життя. Нар. 22-го квітня 1914 року в Крихівці, Україна. Членом УНС став 1949 року. Залишив у смутку дружину Гелену, дві дочки: Анну Колеман з мужем і Катерину, сина Михайла з дружиною і четверо внуків. Похорон відбувся 19-го грудня 1987 року на укр. цвинтарі Св. Михайла в Балтиморі, Мд. Вічна Її Пам'ять!

Михайло Хома, секр.

ГРИГОРІЙ ШАВАЛЮК, член УНС Відд. 143-го Т-ва „Любов“ в Грейт Медовс, Н.Дж., помер 19-го січня 1987 року на 76-му році життя. Нар. 23-го жовтня 1911 року в Галичині. Членом УНС став 1969 року. Залишив у смутку дружину Джин, сина Петра, трох внуків, брата Романа і сестру Анну. Похорон відбувся на цвинтарі Піквест Семетері в Грейт Медовс, Н.Дж. Вічна Її Пам'ять!

Анна І. Мандзюк, секр.

HELP WANTED

TOOL CUTTER/GRINDER

Experienced, for precision Work.
Phone (201) 654-1200
8:30 AM to 4:00 PM Weekdays

РІЗНЕ

ПАМ'ЯТНИКИ з різних гранітів, ставимо на цвинтарях св. Андрія в Бавід Бруку, св. Духа в Гемптонбургу та інших.
ВІДОМА СОЛІДНА ФІРМА
Cypress Hills Monuments — українська ВОЛОДИМИР БІЛАНСЬКИЙ.
К. М. КАРДОВИЧ і О. ПОБАЧЕВСЬКА
800 Jamaica Avenue Brooklyn, N.Y. 11208 Tel. (718) 277-2332
Відкрито кожного дня, в суботу включно від 9 до 5 по пол., в неділю від 10 до 4 по пол. На бажання і для вигоди клієнтів радо заїдемо до Вашого дому з проєктами і порадами.

Управа УВАН у ЗСА.

БОГДАН ХАБУРСЬКИЙ, член УНС Відд. 204-го ім. А. Гончаренка в Нью-Йорку, Н.Й., помер 13-го січня 1988 року на 72-му році життя. Нар. 23-го червня 1916 року в селі Томашівці, Україна. Членом УНС став 1973 року. Залишив у смутку дружину Володимирівну і доньку Роксолану Мітрингу. Похорон відбувся 16-го січня 1988 року на цвинтарі св. Андрія в Бавід Бруку, Н.Дж. Вічна Її Пам'ять!

Мирон Заліпський, секр.

ОЛЬГА ТЕРНІНГЕР, член УНС Відд. 353-го Т-ва „Запорозька Січ“ у Нью-Брансвіку, Н.Дж., померла 25-го грудня 1987 року на 69-му році життя. Нар. 1918 року. Членом УНС стала 1940 року. Залишила у смутку брата і братову з дітьми. Похорон відбувся на цвинтарі св. Петра в Нью-Брансвіку, Н.Дж. Вічна Її Пам'ять!

О. Рішник, секр.

МАРІЯ ГРЕХ, член УНС Відд. 127-го ім. св. Миколая в Баффало, Н.Й., померла 12-го грудня 1987 року на 90-му році життя. Нар. 20-го лютого 1897 року в Галичині. Членом УНС стала 1934 року. Залишила у смутку доньку Луї і Елзу з родиною, внуків і правнуків та дальшу родину. Похорон відбувся 15-го грудня 1987 року на цвинтарі Мт. Калварія в Честоваті, Н.Й. Вічна Її Пам'ять!

М. А. Гаравус, секр.

АННА ПОПІЛІ, член УНС Відд. 183-го ім. гетьмана Івана Мазепи в Дітроїті, Мич., померла на 88-му році життя. Народилася в Україні а членом УНС стала в 1964 році. Залишила у смутку сина Лева з дружиною Гретою, сестер: Стефанію Гнатів з дочками Іриною Шепарович і мужем Зеноном; Христиню Татарську з мужем Зеноном і родиною; Наталію Прощ з мужем Богданом і синами; Оксану Мигалю з родиною; Володимиром; брата Мирослава; братову Надію Терельську з донькою Лідою, сестринку Лізу Пюрко Рішо з родиною; внуків: Ростислава з дружиною Аною, Теодора з родиною, Христиню Ткач з мужем Юрієм; правнуків: Теодора і Ярослав Попелів Діану і Ларису Ткачів, та дальшу родину у ЗСА, Канаді й Україні. Похорон відбувся на цвинтарі Св. Гробу в Сент-Філі, Мич. Вічна Її Пам'ять!

Петро Залуга, секр.

МАРІЯ СИДОР, член УНС Відд. 131-го в Чикаго, Іл., померла 28-го грудня 1987 року на 66-му році життя. Залишила у смутку ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся в церкві св. Володимира і Ольги в дні 29-го грудня 1987 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаго, Іл. Вічна Її Пам'ять!

Управа

ПЕТРО ЯРЕМА
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
Займається похоронами в БРОУН, БРООКЛІН, НЬЮ-Йорк і ОКОЛИЦЯХ
ЛУІС НАЙГРО — директор
Родина ДМИТРИЙ
Peter Jarema
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y. 10009
(212) 674-2568

НА СВЯТА: ВЕЛИКИЙ ВИБІР
ДАРУНКІВ — кераміка, різьба,
вишивки, кавтонки.

• FUNERAL DIRECTORS •

ПЕТРО ЯРЕМА
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

Займається похоронами в БРОУН, БРООКЛІН, НЬЮ-Йорк і ОКОЛИЦЯХ
ЛУІС НАЙГРО — директор
Родина ДМИТРИЙ
Peter Jarema
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y. 10009
(212) 674-2568

ПЕТРО ЯРЕМА
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
Займається похоронами в БРОУН, БРООКЛІН, НЬЮ-Йорк і ОКОЛИЦЯХ
ЛУІС НАЙГРО — директор
Родина ДМИТРИЙ
Peter Jarema
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y. 10009
(212) 674-2568